

АГАТА КРИСТИ

НЕВЕРОЯТНАТА КРАЖБА

Част 18 от „Еркюл Поаро“

Превод от английски: Венелин Мечков, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Лорд Мейфилд се бе привел към съседката си отдясно, лейди Джулия Карингтън, тъкмо когато лакеите поднасяха суфлето. Лордът не преставаше нито за миг да поддържа репутацията си на безупречен домакин. Жените неизменно го намираха за очарователен, но все още не бе женен.

Лейди Джулия беше на около четиридесет години, висока, мургава и експанзивна. Красива, макар и възслаба. Ръцете и краката ѝ бяха изящни. Обноските ѝ не бяха лишени от резкостта, присъща на силно емоционалните жени.

Почти точно насреща ѝ на кръглата маса седеше нейният съпруг, маршалът на военновъздушните сили сър Джордж Карингтън. Започнал кариерата си във флота, все още бе съхранил нещо от непосредствеността си на морски офицер. Смееше се и забавляваше красивата мисис Вандърлин, която седеше от другата страна на домакина.

Мисис Вандърлин бе изключително привлекателна блондинка. В говора ѝ се чувстваше съвсем лека следа от американски акцент, едва доловима, колкото да не дразни.

От другата страна на сър Джордж Карингтън бе седнала мисис Маката, член на парламента. Смятаха я за специалист по въпросите на жилищното настаняване и грижите за децата. По-скоро изстрелваше думите си, отколкото ги изговаряше, а и самият ѝ вид донякъде смущаваше нейните събеседници. Може би предпочитанията на маршала на ВВС към съседката му отдясно бяха напълно разбираеми.

Мисис Маката, която винаги говореше по същество, където и да се намираше, излая късчета информация по своята си специалност на съседа си отляво, младия Реджи Карингтън. Реджи Карингтън беше двадесет и една годишен и жилищното настаняване, грижите за децата, пък и каквато и да е политика въобще, никак не го интересуваха. От време на време изричаше: „Какъв ужас!“ и „Напълно съм съгласен с вас“ и съвсем ясно си личеше, че умът му е нейде другаде. Мистър

Карлайл, частният секретар на лорд Мейфилд, бе седнал между младия Реджи и майка му. Изражението на този блед млад човек с пенсне подсказваше ум и сдържаност. Говореше малко, но никога не бягаше от разговор. След като забеляза, че Реджи Карингтън едва се сдържа да не се прозине, Карлайл се наведе напред и зададе на мисис Маката съвсем уместен въпрос, свързан с програмата ѝ „Здраве за децата“.

В убитата кехлибарена светлина около масата се движеха тихо икономът и двама лакеи, които поднасяха ястия и наливаха вино в чашите. Лорд Мейфилд плащаше много голяма заплата на главния си готвач и беше известен като познавач на вината.

Масата бе кръгла, но въпреки това нямаше как да не се разбере кой е домакинът. Началото ѝ съвсем определено започваше от мястото, където седеше лорд Мейфилд. Той беше едър мъж с квадратни рамене, гъста сребриста коса, голям прав нос и леко изпъкнала брадичка. Лицето му бе от тези, които изкушават карикатуристите. Още докато бе известен като сър Чарлз Маклафлин, лорд Мейфилд съчета успешната политическа кариера с ръководството на голяма инженерна фирма. Освен това, самият той бе първокласен инженер. Бе получил титлата пер на Англия преди година заедно с назначението си начело на новоучреденото министерство на въоръженията.

Току-що бяха поднесли десерта. Лакеите веднъж вече бяха разлили порто в чашите. Лейди Джулия срещна погледа на мисис Вандърлин и се изправи. Трите жени напуснаха стаята.

Лакеите разляха втори път порто и лорд Мейфилд заговори за фазани. През следващите пет минути разговорът бе запълнен със спортни теми. По едно време сър Джордж се обърна към сина си.

— Реджи, момчето ми, виждам, че ти се иска да отидеш при другите в библиотеката. Лорд Мейфилд едва ли ще има нещо против.

Момъкът бързо разбра намека.

— Благодаря ви, лорд Мейфилд. Точно това ми се щеше да направя.

— Моля да ме извините, лорд Мейфилд — промърмори мистър Карлайл, — трябва да прегледам няколко докладни записки, пък имам и друга работа...

Лорд Мейфилд кимна с разбиране. Двамата млади хора напуснаха стаята. Прислугата се бе оттеглила по-рано. Министърът на

въоръженията и командващият военновъздушните сили останаха насаме.

— Е, всичко ли е наред? — попита Карингтън след минута.

— Напълно. Нито една европейска страна няма бомбардировач, който може да се мери с този.

— Значи всичко е наред. Така си и мислех.

— Постигаме превъзходство във въздуха — каза уверено лорд Мейфилд.

Сър Джордж Карингтън дълбоко въздъхна.

— Знаеш ли, Чарлз, беше време това да стане. В цяла Европа трупат оръжие, а ние, ако щеш, така и не бяхме готови, дявол да го вземе! Разминахме се на косъм с изоставането. Пък и все още е твърде рано да кажем, че сме го избегнали, колкото и да сме ускорили производството.

— При все това, Джордж, по-късното започване си има и предимства — промърмори лорд Мейфилд. — Голяма част от тази европейска техника вече е старомодна, пък и производителите ѝ почти са банкрутирали.

— Не вярвам това да има някакво особено значение — отвърна мрачно сър Джордж. — Непрестанно се говори, че една или друга държава е пред фалит, но в същото време тя продължава да си съществува. Трябва да ти призная, че финансите продължават да са абсолютна загадка за мен.

В очите на лорд Мейфилд проблесна насмешка. Сър Джордж Карингтън винаги се държеше като прям и честен стар морски вълк. Някои хора казваха, че това е съзнателно възприета поза.

Карингтън междувременно смени темата.

— Тази мисис Вандърлин е наистина привлекателна жена, нали? — попита с подчертана небрежност.

— Чудиш се какво прави тук, така ли? — отвърна му с въпрос лорд Мейфилд.

Виждаше се, че му е забавно.

— А, не, моля те — отвърна Карингтън. Изглеждаше леко смутен.

— Чудеше се, Джордж, не го усуквай. Признай си, че умуваше дали не съм последната ѝ жертва.

— Ще призная, че присъствието ѝ тук именно в този уикенд ми се видя мъничко странно — произнесе бавно Карингтън.

Лорд Мейфилд кимна с разбиране.

— Където има леш, сбират се лешояди. Съвсем определено имаме леш, така че бихме могли да приемем мисис Вандърлин като лешояд номер едно.

— Какво ти е известно за тази жена? — попита сопнато командващият авиацията.

Лорд Мейфилд отрязва края на една пура, внимателно я запали и, отмятайки глава назад, отговори подчертано ясно.

— Какво ми е известно за мисис Вандърлин ли? Знам, че е американска гражданка. Знам, че е имала трима съпрузи, съответно италианец, немец и руснак и че вследствие на това разполага с, както е прието да се казва, „връзки“ в тези три страни. Знам, че си купува много скъпи тоалети, живее в разкош и съществува известна неяснота относно източника на парите, които ѝ позволяват да води такъв живот.

— Както виждам, Чарлз, твоите шпиони не са безделничили — промърмори ухилено сър Джордж Карингтън.

— Знам също така — продължи лорд Мейфилд, — че освен дете притежава прелъстителна красота мисис Вандърлин е чудесен събеседник и умее да изслушва с интерес това, което ѝ се казва. Накратко, един мъж може да ѝ разкаже всичко за работата си и през цялото време да остава с впечатлението, че това е изключително интересно на въпросната дама. Някои лекомислени млади офицери се поувлякоха в желанието си да бъдат интересни на дамата и вследствие на това пострада кариерата им. Разказали на мисис Вандърлин малко повече неща, отколкото е трябвало да си позволят. Почти всички нейни приятели са униформени. Миналата година е ходила да ловува в една местност, разположена в непосредствена близост до един от най-големите ни военни заводи, и приятелствата, които е завързала там, съвсем не са били на спортна основа. Накратко, мисис Вандърлин е много полезна за... — описа широк кръг във въздуха с пурата си — ... хайде да не казваме за кого. Хайде да кажем само, че е полезна на една европейска държава. А може би и на повече от една европейска държава.

Карингтън дълбоко си пое дъх.

— Току-що махна голямо бремене от плещите ми, Чарлз.

— Да не би да си си помислил, че съм се поддал на песента на тази сирена? Драги ми Джордж, от стара коза яре съм и методите на мисис Вандърлин са твърде прозрачни за мен. Пък и хората приказват, че вече не е първа младост. Колкото до мен, младите командири на ескадрили може и да не забелязват, но аз съм вече на петдесет и шест. Любезни друже, след още четири години навярно ще се превърна в проклет старец, който по време на светски прояви ще търси единствено компанията на младите момичета, които за първи път се представят в обществото.

— Признавам, че сгрехих — извини се Карингтън. — Работата е там, че ми се стори малко странно...

— Сторило ти се е малко странно присъствието й тук, на една интимна вечеря и то тъкмо в момента, когато заедно с теб трябва да проведем неофициален разговор относно откритие, което по всяка вероятност ще представлява революция във въздушната отбрана, нали така?

Сър Джордж Карингтън кимна утвърдително.

— Това е капан — рече лорд Мейфилд и се усмихна.

— Капан ли?

— Виждаш ли, Джордж, както се изразяват в шпионските филми, нямаме никакви доказателства. А такива ни трябва. Тази жена се е измъквала суха от водата при много по-големи прегрешения от сегашните й. Винаги е била внимателна, страшно внимателна. Знаем с какво се е занимавала, но не разполагаме с никакви конкретни доказателства. Затова и решихме да я примамим с нещо голямо.

— И това голямо нещо е документацията на новия бомбардировач, така ли?

— Точно така. Достатъчно голямо е, за да я накара да рискува и да се разкрие. Именно тогава ще я заловим!

Сър Джордж изсумтя и каза:

— Добре замислено. Предполагам, че така и трябва. Я си представи обаче, че тя не пожелае да рискува?

— Би било жалко — отвърна лорд Мейфилд и добави: — Но според мен ще рискува... — Стана от креслото и попита: — Не е ли време да се присъединим към дамите? Не би трябвало да лишаваме съпругата ти от удоволствието да поиграе бридж.

— Джулия прекалено много се вживява в този бридж — измърмори недоволно сър Джордж. — Обръща му твърде голямо внимание. Сто пъти съм ѝ казвал, че не трябва да си позволява толкова големи залози. Но за съжаление тя е с твърде хазартна нагласа.

Сетне заобиколи масата, за да се присъедини към домакина.

— Надявам се планът ти да успее, Чарлз — добави сър Джордж на излизане от трапезарията.

ГЛАВА ВТОРА

Разговорът в библиотеката никак не вървеше. Мисис Вандърлин обикновено се оказваше в неизгодна позиция, когато останеше насаме с представителки на собствения си пол. Очарователните ѝ обноси, така високо ценени от мъжете, по една или друга причина не се възприемаха, както ѝ се искаше, в чисто женска среда. Лейди Джулия бе жена, която се държеше или много любезно, или много грубо. В този конкретен случай у нея се породил неприязън към мисис Вандърлин, а пък мисис Маката ѝ се видя скучна, затова реши да не прави опит да прикрива чувствата си. Съществуваше опасност разговорът напълно да замре, ако не бе мисис Маката.

Мисис Маката бе подчертано пряма жена. Оцени веднага мисис Вандърлин като безполезен паразит и се опита да събуди интерес у лейди Джулия към една благотворителна акция. Лейди Джулия отговаряше отегчено, като с усилия сдържаше прозевките си и сетне потъна в собствените си мисли. Какво правеха Чарлз и Джордж, та не идваха? Колко досадни можеха да бъдат мъжете. Ответните ѝ реплики започнаха да стават все по-механични и неопределени.

Когато мъжете най-сетне се появиха, завариха трите жени потънали в мълчание.

„Джулия не изглежда добре тази вечер. Тази жена е твърде нервна“ — помисли си лорд Мейфилд. Гласно обаче произнесе друго:

— Какво бихте казали за един робер?

Лейди Джулия веднага засия. Възприемаше играта на бридж като живителна глътка въздух.

В този миг в стаята влезе Реджи Карингтън, така че необходимата четворка бе осигурена. Лейди Джулия, мисис Вандърлин, сър Джордж и младият Реджи седнаха около игралната маса. Лорд Мейфилд пък пое грижата да забавлява мисис Маката.

След изиграването на два робера сър Джордж погледна многозначително към часовника върху камината.

— Едва ли си струва да започваме трети — отбеляза той.

На жена му не ѝ стана приятно от тези думи.

— Часът е едва единадесет без четвърт. Ще имаме време за един кратък.

— Никога не са кратки, мила — отвърна добродушно сър Джордж. — Пък и с Чарлз имаме малко работа.

— Колко впечатляващо звучи това! — промърмори тихо мисис Вандърлин. — Струва ми се, че вие, високопоставените държавни мъже, никога не можете да намерите време за една истинска почивка.

— За нас няма четиридесет и осем часови работни седмици — съгласи се сър Джордж.

— Знаете ли, може би защото съм си малко простовата американка, винаги много се вълнувам при среща с хора, които държат в ръцете си съдбините на една страна. Надявам се да не съм се изразила твърде грубо, сър Джордж.

— Драга ми мисис Вандърлин, никога не бих свързал представата си за вас с думите „простовата“ или „груба“.

Усмихна ѝ се. В гласа му се прокрадна съвсем лека ирония, която тя не пропусна да забележи. Бързо се извърна към младия Реджи и го дари с чаровна усмивка.

— Съжалявам, че партньорството ни приключи. Игрите превъзходно.

— А, просто имах късмет — отвърна Реджи, поруменял от удоволствие.

— О, не! Не бе късмет. Проявихте проникателност. От наддаването съобразихте кой какви карти има и действахте според това. Мисля, че бяхте блестящ.

Лейди Джулия рязко се изправи.

„Тази жена наистина е доста примитивна в ласкателството си!“ — помисли си с неудоволствие.

След това спря очи върху сина си и погледът ѝ се смекчи. Момчето наистина бе повярвало на думите на мисис Вандърлин. Колко младо и колко самодоволно. И колко наивно. Нищо чудно, че все се забъркваше в разни неприятности. Прекалено доверчиво бе. Истината е, че имаше много нежна душа и Джордж никак не го разбираше. Мъжете въобще не проявяват разбиране към ближния в своите съждения. Много бързо забравяха, че някога и самите те са били млади. Джордж въобще бе прекалено строг към Реджи.

Мисис Маката също се бе изправила. Всички си пожелаха лека нощ.

Трите жени излязоха от стаята. Лорд Мейфилд наля напитка първо на сър Джордж и после на себе си. След това погледна към мистър Карлайл, който се бе появил на вратата.

— Карлайл, ако обичаш, донеси папките и въобще всички документи. Включително плановете и чертежите. Маршалът и аз ей сега ще дойдем. Нека първо да се поразходим малко навън, а, Джордж? Вече престана да вали.

Мистър Карлайл понечи да излезе и промърмори някакво извинение, след като насмалко не се сблъска с мисис Вандърлин. Тя се запъти към мъжете.

— Книгата ми би трябвало да е някъде тук. Бях започнала да я чета преди вечеря.

Реджи направи крачка напред, държейки една книга в ръка.

— Тази ли е? Беше върху креслото.

— О, да. Благодаря ви. Толкова сте мил.

Усмихна се очарователно, отново пожела на всички лека нощ и излезе от стаята.

Сър Джордж междувременно бе разтворил един от френските прозорци.

— Прекрасна вечер — каза. — Идеята ти да се поразходим е много добра.

— Лека нощ, сър — обади се Реджи. — Време е да си лягам.

— Лека нощ, момчето ми — отвърна лорд Мейфилд.

Реджи взе един детективен роман, който бе започнал да чете и излезе от стаята.

Лорд Мейфилд и сър Джордж излязоха на терасата.

Нощта бе наистина прекрасна. Безоблачното небе бе изпълнено със звезди.

Сър Джордж си пое дълбоко дъх.

— Уф, тази жена използва прекалено силен парфюм — отбеляза той.

Лорд Мейфилд се засмя.

— Във всеки случай, не е евтин парфюм. Ако не се лъжа, използва една от най-скъпите марки в света.

— Предполагам, че би трябвало да сме й благодарни — усмихна се сър Джордж.

— Така е. Според мен, жена обляла се от глава до пети с евтин парфюм, е едно от най-отблъскващите неща на света.

Сър Джордж погледна небето.

— Учудващо е колко бързо се разведри. Докато вечеряхме, трополенето на капките още се чуваше.

Двамата мъже бавно тръгнаха по терасата.

Тя се простираше по цялата дължина на фасадата. Теренът пред нея имаше лек наклон и позволяваше да се разкрие прекрасната гледка на долината на Съсекс.

— А що се отнася до тази сплав... — започна сър Джордж и запали пура.

Разговорът придоби технически характер.

След като стигнаха за пети път до отдалечения край на терасата лорд Мейфилд въздъхна.

— Е, добре. Май е време да огледаме документацията.

— Да, чака ни доста работа.

Двамата мъже тъкмо се бяха извърнали, когато лорд Мейфилд учудено възкликна.

— А! Видя ли това?

— Какво да съм видял? — попита сър Джордж.

— Стори ми се, че някой излезе на терасата от прозореца на кабинета.

— Глупости, стари приятелю, аз нищо не видях.

— Аз пък видях. Или ми се стори, че видях.

— Значи, очите ти те лъжат. Гледах право пред себе си и нямаше да пропусна да забележа каквото и да е. Много малко са нещата, които не мога да видя, макар и да ми се налага да държа вестника по-надалече, когато го чета.

Лорд Мейфилд се изкашля.

— Е, Джордж, в това отношение съм по-добре от теб. Все още чета с лекота и без очила.

— Затова пък не си в състояние винаги да разпознаеш човека от отсрещния тротоар. Или пък ползваш далекоглед?

Двамата мъже се засмяха и влязоха в кабинета на лорд Мейфилд. Френският прозорец бе отворен.

Мистър Карлайл подреждаше някакви документи, оставени до касата.

Обърна поглед към тях, когато усети присъствието им.

— Е, Карлайл, всичко ли е наред?

— Да, лорд Мейфилд, всички документи са върху бюрото ви.

Въпросното бюро бе грамадно махагоново писалище с много солиден вид, разположено в ъгъла до прозореца. Лорд Мейфилд отиде до него и започна да преглежда документите.

— Прекрасна вечер — каза сър Джордж.

Мистър Карлайл се съгласи с него.

— Прав сте, небето се разведри много бързо след дъжда.

След това Карлайл остави папките.

— Ще ви трябва ли още тази вечер, лорд Мейфилд? — попита секретарят.

— Едва ли, Карлайл. После ще ги прибера аз. По всяка вероятност доста ще се забавим. По-добре се прибери.

— Благодаря ви. Лека нощ, лорд Мейфилд. Лека нощ, сър Джордж.

— Лека нощ, Карлайл.

Секретарят тъкмо щеше да излезе от стаята, когато лорд Мейфилд го спря.

— Почакай малко, Карлайл, та ти си забравил най-важния документ — рече той строго.

— Кой по-точно, лорд Мейфилд?

— Чертежите на бомбардировача, човече.

Секретарят го погледна удивено.

— Та те са най-отгоре на купчината, сър.

— Няма такова нещо.

— Но аз току-що ги поставих там.

— Потърси ги ти тогава.

С лице, на което бе изписано удивление, младият човек отиде при писалището и застана до лорд Мейфилд.

С нетърпелив жест министърът махна с ръка по посока към купчината документи. Карлайл започна да ги преглежда и изненадата му се засили.

— Сам виждаш, че наистина ги няма тук.

— Но... това е невероятно, сър... — започна да обяснява със заекващ глас секретарят. — Няма и три минути откак ги оставих тук!

— Е, сгрешил си и толкоз — отвърна му добродушно лорд Мейфилд. — Сигурно са все още в касата.

— Не виждам как може да са там. Чудесно си *спомням*, че ги оставих тук.

Лорд Мейфилд отиде до отворената каса. Сър Джордж се присъедини към него. Бяха достатъчни само няколко минути, за да се разбере, че чертежите на бомбардировача ги нямаше и там.

Смутени и все още невярващи на очите си, тримата мъже се върнаха при писалището и още веднъж преровиха документите.

— Бога ми! — възкликна Мейфилд. — Няма ги!

— Но това е невъзможно! — извика мистър Карлайл.

— Кой е влизал в тази стая? — попита троснато министърът.

— Никой. Абсолютно никой.

— Виж, Карлайл, тези чертежи не може да са се изпарили във въздуха. Някой ги е взел. Мисис Вандърлин влизала ли е тук?

— Мисис Вандърлин? Съвсем не, сър.

— Готов съм да подкрепя думите му — каза Карингтън, след като подуши въздуха. — Ако е минавала през тази стая, нямаше как да не усетим миризмата на парфюма ѝ.

— Никой не е влизал тук — настоя Карлайл. — Просто не мога да разбера.

— Я се стегни, Карлайл! — скастри го лорд Мейфилд. — Трябва да излезем от това положение. Ти абсолютно ли си сигурен, че чертежите бяха в касата?

— Абсолютно сигурен.

— Ти лично видя ли ги? Или просто си предположил, че и те са сред останалите?

— Съвсем не, лорд Мейфилд. Видях ги и ги поставих най-отгоре на купчината.

— И казваш, че след това никой не е влизал в стаята. Ти излизал ли си от стаята?

— Не... Всъщност, да.

— Аха! — извика сър Джордж. — Ето каква е работата!

— Защо по... — започна със строг глас лорд Мейфилд, но Карлайл го прекъсна.

— Лорд Мейфилд, при нормални обстоятелства аз, естествено, дори нямаше да допусна мисълта да изляза от стаята, в която току-що съм подреждал важни документи. След като чух обаче женски писък...

— Женски писък ли? — възкликна лорд Мейфилд удивено.

— Да, лорд Мейфилд, просто не мога да ви опиша колко много се изненадах. Тъкмо подреждах документите върху бюрото, когато го чух. Естествено, веднага се втурнах към коридора.

— И кой се оказа, че е пищял?

— Французойката. Камериерката на мисис Вандърлин. Бе застанала на средата на стълбището. Пребледняла, уплашена и разтреперана. Каза, че видяла призрак.

— Видяла призрак?

— Да. Била видяла висока жена, облечена изцяло в бяло, която се движела беззвучно из въздуха.

— Смехотворна история!

— Така е, лорд Мейфилд, точно така й рекох и аз. Струва ми се, че се засрами. Тя сетне тръгна нагоре по стълбището, а аз се върнах тук.

— Кога стана това?

— Само минута или две преди вие със сър Джордж да влезете тук.

— Колко време отсъствахте от стаята?

Секретарят се замисли.

— Две минути. Най-много — три.

— Предостатъчно са — изстена лорд Мейфилд и внезапно стисна приятеля си за ръката.

— Джордж, силуетът, измъкващ се от този прозорец, не ми се е привидял. Той е свършил това. Веднага след като Карлайл е напуснал стаята, крадецът е сграбчил чертежите и се е измъкнал.

— Лоша работа! — рече сър Джордж и стисна приятеля си за ръката.

— Чарлз, цялата тази история е крайно неприятна. Какво, по дяволите, ще правим?

ГЛАВА ТРЕТА

— Моля те, Чарлз, нека да опитаме.

Половин час след изчезването на чертежите двамата мъже продължаваха да разговарят в кабинета на лорд Мейфилд. Сър Джордж бе предложил на приятеля си конкретно решение и сега се опитваше да го убеди в правилността му.

Лорд Мейфилд, който в началото категорично се бе възпротивил, вече бе започнал да показва признаци на отстъпчивост.

— Не бъди такъв инат, Чарлз — продължи сър Джордж.

— Защо пък трябва да прибягваме до услугите на някакъв проклет чужденец, за когото не знаем нищичко? — отвърна бавно лорд Мейфилд.

— Работата е там, че аз знам много за него. Този човек е същинско чудо.

— Хм!

— Виж, Чарлз, трябва да го направим. Цялата тази история изисква максимална дискретност. Ако изтече информация...

— Искаш да кажеш *когато* изтече информация...

— Не е задължително да изтича. Този човек, Еркюл Поаро...

— ... този човек ще дойде и ще измъкне отнякъде плановете така, както фокусник измъква зайчета от цилиндър. Това ли искаш да кажеш?

— Той ще открие истината, а именно тя ни е необходима. Уверявам те, Чарлз, готов съм да поема цялата отговорност върху себе си.

— Добре, съгласен съм — каза бавно лорд Мейфилд. — Макар и да не виждам с какво би могъл да ни помогне този човек...

Сър Джордж взе телефонната слушалка.

— Веднага ще му позвъня.

— По това време навярно е в леглото.

— Ще го събудя. Чарлз, не можем да позволим на тази жена да се измъкне безнаказано.

— За мисис Вандърлин ли ти е думата?

— Точно за нея. Предполагам, че и ти не се съмняваш, че тя е в дъното на всичко.

— Не се съмнявам. Решила е да ни отмъсти. Джордж, мисълта, че една жена може да се окаже по-умна от нас, никак не ми е приятна. Това противоречи на всякаква логика, но е вярно. Никакви доказателства нямаме срещу нея, макар и чудесно да знаем, че тя е автор на деянието.

— Жените са дяволски същества! — рече развълнувано Карингтън.

— Нищо не можем да докажем, дявол да го вземе. Можем да сме убедени, че тя е наредила на момичето да изиграе номера с писъка и че човекът, когото мярнах, е бил неин съучастник, но не можем да докажем абсолютно нищо.

— Може би Еркюл Поаро ще съумее да докаже нещо.

Лорд Мейфилд внезапно се засмя.

— За Бога, Джордж, досега съм си мислил, че си прекалено голям патриот, за да се довериш на един французин, колкото и умен да е той.

— Той дори не е и французин, белгиец е — отвърна сър Джордж. Изглеждаше малко засрамен.

— Е, извикай тогава своя белгиец. Нека изпробва силата на ума си по този случай. Обзалагам се, че няма да разбере нищо повече от нас.

Сър Джордж не му отговори и протегна ръка към телефона.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Все още не съвсем разсънен, Еркюл Поаро огледа последователно двамата мъже и деликатно потисна прозявката си.

Два и половина сутринта. Бяха прекъснали съня му и го бяха отвели в един голям ролс-ройс. Току-що бе изслушал това, което двамата мъже имаха да му кажат.

— Това са фактите, мосю Поаро — завърши лорд Мейфилд.

Лордът се отпусна в креслото си и се втренчи в Поаро през своя монокъл. Поаро усети, че го наблюдава едно бледосиньо око, което гледаше хитро. В погледа му определено имаше и скептицизъм. Поаро се обърна към сър Джордж Карингтън.

Сър Джордж се бе привел напред. На лицето му бе изписана почти детска надежда.

— Разбрах какви са фактите — каза бавно Поаро. — Камериерката изпищява, секретарят излиза от стаята, а този, който ги е следил, влиза, вижда чертежите върху бюрото, сграбчва ги и побягва. Да, обстоятелствата са били наистина много удобни.

Нещо в начина, по който произнесе последното изречение, привлече вниманието на лорд Мейфилд. Пораздвижи се в креслото си и монокълът му падна. Сякаш нещо го бе накарало да бъде нащрек.

— Струва ми се, че не ви разбрах, мосю Поаро.

— Казах, лорд Мейфилд, че обстоятелствата са били много удобни. Били са много удобни за крадеца. Вие всъщност сигурен ли сте, че сте видял мъж?

Лорд Мейфилд поклати глава.

— Уви, не бих могъл да твърдя това. Видях просто сянка. Всъщност се усъмних дали въобще съм видял нещо.

Поаро се обърна към маршала на авиацията.

— А вие, сър Джордж? Мъж ли видяхте, или жена?

— Самият аз нищо не забелязах.

Поаро за миг се замисли. След това с рязко движение се изправи и отиде при писалището.

— Мога да ви уверя, ме чертежите не са там — каза лорд Мейфилд. — И тримата прегледахме тези документи поне половин дузина пъти.

— И тримата? Искате да кажете, че и секретарят ви ги е търсил?

— Да, Карлайл също.

Поаро го погледна.

— Кажете ми, лорд Мейфилд, кой документ бе най-отгоре, когато отидохте при писалището?

Мейфилд леко се намръщи, опитвайки се да си спомни.

— Нека да помисля... да, беше някаква паметна записка за противовъздушната ни отбрана.

Поаро със сръчен жест измъкна един документ и му го подаде.

— Тази ли е, лорд Мейфилд?

Лорд Мейфилд взе документа и го огледа.

— Да, тази е.

Поаро показва записката на Карингтън.

— Вие забелязахте ли този документ върху бюрото?

Сър Джордж го взе, отдалечи го от очите си и после сложи пенснето си.

— Да, забелязах го. И аз се, порових в документите заедно с Карлайл и Мейфилд. Този беше най-отгоре.

Поаро кимна замислено. Постава документа на масата. Мейфилд го погледна озадачено.

— Ако имате някакви други въпроси... — започна той.

— Имам въпрос, разбира се. Карлайл. Карлайл е въпросът.

Лорд Мейфилд леко поруменя.

— Карлайл, мосю Поаро, е извън всякакво подозрение. Работи като мой частен секретар от девет години и има достъп до цялата ми лична документация. Смея да отбележа, освен това, че ако беше поискал, можеше спокойно да прекопира всичко без никой да разбере.

— Споделям становището ви — каза Поаро. — На него наистина не би му било потребно да извършва кражба.

— Така или иначе, вярвам на Карлайл — каза лорд Мейфилд. — Готов съм да гарантирам за него.

— Карлайл е почтен човек — добави намръщено Карингтън.

Поаро артистично разпери ръце.

— А тази мисис Вандърлин? Тя не е ли?

— Познахте — каза сър Джордж. — Никак не е почтена.

Лорд Мейфилд използва по-сдържани изрази.

— Струва ми се, мосю Поаро, че относно... как да се изразя... относно дейността на мисис Вандърлин няма никакви съмнения. От външно министерство бихте могли да получите повече информация по този въпрос.

— И смятате, че камериерката е не по-малко замесена от господарката ѝ?

— Нямам никакво съмнение — отсече сър Джордж.

— Предполагането ми се струва основателно — изрази се по-предпазливо лорд Мейфилд.

Настъпи мълчание. Поаро въздъхна и разсеяно премести един или два предмета върху масата откъм дясната си ръка. След това наруши тишината.

— Предполагам, че въпросните документи струват пари? В смисъл, че за откраднатите чертежи някой би заплатил голяма сума пари в брой?

— Ако се занесат в някой конкретен генерален щаб, да.

— Чий?

Сър Джордж назова имената на две европейски страни.

Поаро кимна с разбиране.

— Предполагам, че това е известно на всички, нали?

— Поне на мисис Вандърлин ще е добре известно.

— Попитах дали е известно на всички.

— Предполагам, че да.

— С други думи, всеки минимално интелигентен човек би могъл да оцени паричната стойност на чертежите, така ли?

— Да, мосю Поаро. Обаче вижте... — лорд Мейфилд сякаш изпитваше известно неудобство.

Поаро го прекъсна с жест.

— Просто се опитвам да си изясня обстановката.

Внезапно се изправи повторно, чевръсто излезе през прозореца и с помощта на джобно фенерче започна да оглежда тревната площ в края на терасата.

През това време двамата мъже го наблюдаваха.

Поаро се завърна при тях и седна.

— Кажете ми, лорд Мейфилд — обърна се той към домакина, — не взехте ли мерки този злодей, този призрак, скрил се в мъглата, да бъде преследван?

Лорд Мейфилд сви рамене.

— След излизането от градината е могъл да се добере до главното шосе. При положение, че там го е чакала кола, могъл е лесно да се измъкне...

— Но нали има полиция, охрана?

— Нека не забравяме нещо, мосю Поаро — прекъсна го сър Джордж. — *Не можем да си позволим да рискуваме случилото се да получи гласност.* Стане ли известно, че чертежите са били откраднати, последиците за нашата партия биха били крайно неблагоприятни.

— Ах, да! — възкликна Поаро. — Човек не трябва да забравя *la politique*^[1]. В такива случаи трябва да се съблюдава максимална дискретност. Ето защо се обръщате именно към мен. Впрочем може би е по-простото решение.

— Значи, вие разчитате на успех, мосю Поаро, така ли? — в гласа на лорд Мейфилд се прокрадна известно недоверие.

Малкият човек сви рамене.

— А защо не? Човек трябва просто да мисли. Да разсъждава.

Спря за миг и продължи.

— А сега бих желал да поговоря с мистър Карлайл.

— Сега ще го извикам — лорд Мейфилд се изправи. — Казах му да бъде на разположение. Навярно е някъде наблизо.

Излезе от стаята.

Поаро погледна въпросително сър Джордж.

— Eh bien, какво бихте могли да ми кажете за човека на терасата?

— Драги ми мосю Поаро. Не питайте мен. Аз не го видях и не мога да го опиша.

— Това вече го чухме — наклони се към него Поаро. — Но нещата всъщност стоят малко по-различно, нали?

— Какво искате да кажете? — попита рязко сър Джордж.

— Просто не знам как да се изразя. Вашето неверие, струва ми се, е силно подчертано.

Сър Джордж понечи да каже нещо, но замълча.

— Доверете ми се — окуражи го Поаро. — И двамата се намирате на края на терасата. Лорд Мейфилд вижда как една сянка се промъква през прозореца и изчезва в тревата. Вие защо не видяхте тази сянка?

Карингтън го погледна.

— Отгатнахте, мосю Поаро. През цялото време си мисля за това. Виждате ли, бих се заклеял, че не съм видял някой да излиза от този прозорец. Реших, че на Мейфилд просто му се е сторило, че е бил заблуден от сянката на клатец се клон например. Сетне, когато дойдохме тук и разбрахме, че е имало кражба, започнах да си мисля дали Мейфилд не е бил прав, а пък аз да съм се заблудил. И въпреки това...

Поаро се усмихна и продължи вместо него:

— ... и въпреки това сте убеден дълбоко в себе си в истинността на онова, което сте видял, или по-точно, което не сте видял със собствените си очи.

— Напълно сте прав, мосю Поаро, така е.

— Колко мъдро от ваша страна — усмихна се Поаро.

— Нямаше ли никакви следи от стъпки върху тревата? — попита рязко сър Джордж.

— Точно така — кимна утвърдително Поаро. — На лорд Мейфилд му се струва, че е видял сянка. Сетне констатира кражбата и вече е напълно уверен, че наистина е видял някого. Обаче не е така. Мен лично много не ме е грижа за следи от стъпки и други подобни неща, но тук имаме, ако мога така да се изразя, отрицателни доказателства. *По тревата нямаше никакви следи.* Тази вечер валя продължително. Ако някой е преминал от терасата по тревната площ, върху нея непременно щяха да останат следи от стъпките му.

— Но в такъв случай... — на лицето на сър Джордж се изписа изумление.

— В такъв случай трябва да се занимаем с дома. С хората в дома.

Вратата се отвори и в стаята влязоха лорд Мейфилд и мистър Карлайл.

Макар и все още блед и разтревожен, секретарят донякъде бе възвърнал самообладанието си. Намести пенснето си, седна и огледа въпросително Поаро.

— Колко време бяхте в стаята, когато чухте писъка, *monsieur*?

Карлайл се замисли.

— Някъде между пет и десет минути, ако не се лъжа.

— А преди това нищо не бе смутило вашето спокойствие, така ли?

— Нищо.

— Ако съм разбрал добре, през по-голямата част от вечерта гостите са били в една стая. Така ли е?

— Да. В дневната.

Поаро погледна бележника си.

— Сър Джордж Карингтън и съпругата му. Мисис Маката. Мисис Вандърлин. Мистър Реджи Карингтън. Лорд Мейфилд и вие. Това сте били присъстващите. Правилно ли съм разбрал?

— Самият аз не бях в дневната. По-голямата част от вечерта работих тук.

Поаро се обърна към лорд Мейфилд.

— Кой се оттегли пръв за сън?

— Лейди Джулия Карингтън, ако не се лъжа. Всъщност и трите дами напуснаха едновременно.

— А сетне?

— Сетне дойде мистър Карлайл и му казах да подготви документите. Обясних му, че сър Джордж и аз ще се върнем след минута.

— Точно тогава ли решихте да се поразходите на терасата?

— Да.

— В присъствието на мисис Вандърлин беше ли споменато, че ще работите в кабинета?

— Да, стана дума за това.

— Обаче тя не е била в стаята, когато сте дал указания на мистър Карлайл да подготви документите?

— Не.

— Моля да ме извините, лорд Мейфилд — обади се Карлайл. — Веднага след като казахте това се сблъсках с нея на вратата. Беше се върнала, за да си прибере една книга.

— Значи допускате, че е могла да ни чуе?

— Да, напълно е възможно.

— Значи, върнала се е за една книга — промърмори тихо Поаро. — Намерихте ли книгата й, лорд Мейфилд?

— Да, Реджи ѝ я даде.

— Да... Дошла е за книгата си... Това би могло да се нарече доста стар трик, пардон, доста стар номер. Обаче нерядко върши работа.

— Смятате, че е било умишлено?

Поаро сви рамене.

— И после вие двамата, господа, сте излезли на терасата. А мисис Вандърлин?

— Тя си взе книгата и си тръгна.

— А младият мистър Реджи, и той ли отиде да си легне?

— Да.

— А пък мистър Карлайл идва тук и пет или десет минути покъсно чува нечий писък. Продължете, мистър Карлайл. Чул сте писък и сте излязъл в коридора. Дали пък няма да бъде най-лесно за всички ни да възпроизведете точно тогавашните си действия.

Мистър Карлайл се изправи. Личеше си, че се чувства неловко.

— Ето, аз ще изпищя — рече му услужливо Поаро. Отвори уста и тънко изписука. Лорд Мейфилд обърна глава встрани, за да не забележат усмивката му. Мистър Карлайл се почувства крайно неудобно.

— *Allez*^[2]! Почвайте! Действайте! Разчитаме на вас.

Мистър Карлайл се отправи със скована походка към вратата, отвори я и излезе. Поаро го последва. Същото направиха и двамата мъже.

— Спомняте ли си дали при излизането си от стаята затворихте вратата или я оставихте отворена?

— Боя се, че не мога да си спомня. Струва ми се, че я оставих отворена.

— Няма значение. Продължавайте.

С все още вдървени крака мистър Карлайл отиде до стълбището, спря се и погледна нагоре.

— Казахте, че камериерката е била на стълбището — рече Поаро.
— Къде по-точно?

— Някъде по средата му.

— И е имала разтревожен вид?

— Съвсем определено.

— *Eh bien* — рече Поаро, — аз ще играя ролята на камериерката — изкачи се пъргаво по стълбището и попита: — Тук ли бе застанала?

— Не, едно-две стъпала по-нагоре.

— В тази поза ли?

— Ами... не съвсем.

— Тогава в каква?

— Ами, бе се хванала за главата.

— Ах, да. С ръце на главата. Много интересно. Така ли изглеждаше? — Поаро вдигна ръце и постави длани точно над ушите си.

— Да, точно така.

— Добре... Кажете ми сега, мистър Карлайл, тя хубаво момиче ли е?

— Не обърнах внимание.

Гласът на Карлайл бе приглушен.

— Как така не сте обърнал внимание? Та вие сте съвсем млад човек. Нима един млад човек може да не обърне внимание дали едно момиче е красиво или не?

— Мистър Поаро, мога само да повторя това, което току-що казах.

Карлайл погледна страдалчески работодателя си. Сър Джордж Карингтън внезапно се изкашля.

— Изглежда мосю Поаро е решил малко да ви поизмъчи, Карлайл — отбеляза той.

— Самият аз никога не пропускам да забележа дали едно момиче е хубавичко — каза Поаро, докато слизаше по стълбите.

Мълчанието, с което Карлайл реагира на тази забележка, бе донякъде пресилено. Поаро продължи.

— И тогава ли ви каза, че е видяла призрак?

— Да.

— Вие повярвахте ли?

— Как да ви кажа, мосю Поаро, не.

— Нямах предвид дали самият вие вярвате в призраци. Останахте ли с впечатлението, че момичето действително е било искрено, когато ви е казало, че е видяло нещо?

— Не бих могъл да се произнеса. Беше задъхано и изглеждаше разтревожено.

— В това време чухте ли или видяхте господарката й?

— Всъщност, да. Тя излезе от стаята си от горния етаж и я извика по име „Леони!“.

— И сетне какво стана?

— Момичето бързо отиде при нея, а аз се върнах в кабинета.

— Докато вие сте стояли тук, в подножието на стълбището, било ли е възможно някой да влезе в кабинета през вратата, която сте оставил отворена?

Карлайл поклати отрицателно глава.

— В такъв случай щеше да му се наложи да мине покрай мен. Вратата на кабинета е в дъното на коридора, както можете да видите.

Поаро кимна замислено. Мистър Карлайл продължи да говори с внимателни и отмерени думи.

— Смея да изразя задоволството си, че лорд Мейфилд е видял как крадецът се измъква през прозореца. В противен случай щях да се окажа в много неприятно положение.

— Говорите глупости, драги ми Карлайл — намеси се в разговора лорд Мейфилд. — Никой не би могъл да ви заподозре, в каквото и да е.

— Много любезно от ваша страна, лорд Мейфилд, но фактите са си факти и в никакъв случай не говорят в моя полза. Така или иначе, надявам се личните ми вещи да бъдат прегледани и самият аз да бъда претърсен.

— Говорите глупости, скъпи ми приятелю — отвърна Мейфилд.

— Наистина ли го желаете? — попита тихо Поаро.

— Мисля, че що се отнася до мен, това би било най-доброто решение.

Поаро го погледна замислено за миг и промърмори:

— Разбирам ви — сетне попита: — Как е разположена стаята на мисис Вандърлин спрямо кабинета?

— Намира се точно над него.

— Сиреч, има прозорец, който гледа към терасата?

— Да.

Поаро кимна отново с разбиране.

— Да отидем в дневната.

Разходи се из цялата стая, огледа дръжките на прозорците, хвърли поглед и върху масата за бридж и накрая се обърна към лорд

Мейфилд.

— Тази работа е доста по-заплетена, отколкото изглежда на пръв поглед. Едно нещо обаче поне е сигурно. Откраднатите чертежи не са напуснали дома.

Лорд Мейфилд го погледна удивено.

— Но, драги ми Поаро, та мъжът, когото видях да излиза от...

— Не е имало никакъв мъж.

— Но аз го видях...

— При най-голямото ми уважение към вас, лорд Мейфилд, ще кажа, че той е просто плод на вашето въображение. Подвела ви е сянката на един клон. Фактът, че сетне е имало кражба, сте възприел като доказателство на истинността на онова, което всъщност ви се е сторило.

— Вижте, мосю Поаро, със собствените си очи...

— Обзалагам се, стари приятелю, че моите виждат по-добре — обади се сър Джордж.

— Позволете ми, лорд Мейфилд, да се изкажа съвсем категорично по този въпрос. *Никой не е минал по тази тераса към тревата.*

Мистър Карлайл, блед и измъчен, се включи в разговора.

— В случай, че мосю Поаро е прав, подозрението автоматически ще падне върху мен. Ще излезе, че аз съм бил единственият човек, който е имал възможността да извърши кражбата.

— Глупости — скочи лорд Мейфилд. — Каквото и да мисли мосю Поаро, не мога да се съглася с него. Убеден съм във вашата невинност, драги ми Карлайл. Нещо повече, готов съм да гарантирам за нея.

— Но аз не съм казал, че подозирам мистър Карлайл — промърмори тихо Поаро.

— Не сте — отговори Карлайл, — но дадохте съвсем ясно да се разбере, че никой друг, освен мен не е имал възможност да извърши кражбата.

— *Du tout! Du tout!*

— Но аз вече ви казах, че докато бях в коридора, никой не мина покрай мен към вратата на кабинета.

— Съгласен съм. Обаче някой е могъл да влезе в кабинета през прозореца.

— Но нали вие казахте, че не се е случило така?

— Казах, че никой не би могъл да дойде отвън и да влезе и излезе от дома, без да остави отпечатыци от стъпки върху тревата. Обаче някой, намиращ се в дома, би могъл да го направи. Някой е могъл да излезе от стаята си през един от тези прозорци, да се озове на терасата, да влезе в кабинета през прозореца му и сетне да излезе пак оттам.

— Не е възможно — възрази мистър Карлайл, — тъй като лорд Мейфилд и сър Джордж Карингтън бяха на терасата.

— Да, вярно е, че са били на терасата, но са били *en promenade*^[3]. Сър Джордж Карингтън може и да притежава чудесно зрение — Поаро леко се поклони, — но няма очи на тила. Прозорецът на кабинета е последният в лявата част на терасата. До него са прозорците на тази стая. Сетне, като се върви надясно по терасата, се минава покрай прозорците на една, две, три, а може би и четири стаи.

— Покрай прозорците на столовата, на стаята за билиард, на стаята за чай и библиотеката — поясни лорд Мейфилд.

— Вие колко пъти се разходихте надлъж по терасата?

— Поне пет или шест пъти.

— Виждате ли, никак не би било трудно. Крадецът е трябвало единствено да издебне подходящия момент.

— Искате да кажете, че докато съм бил в коридора и съм разговарял с французойката, крадецът е чакал в дневната? — попита бавно Карлайл.

— Така предполагам. Разбира се, само предполагам.

— Тази възможност не ми се вижда много правдоподобна — усъмни се лорд Мейфилд. — Прекалено е рисковано.

Командващият авиацията възрази.

— Не мога да се съглася с теб, Чарлз. Напълно е възможно. Чудя се защо самият аз не се сетих за това.

— Вече ви обясних защо мисля, че чертежите са все още в къщата — каза Поаро. — Въпросът е сега как да ги открием.

— Това е съвсем просто — изсумтя сър Джордж. — Като се претърсят всички.

Лорд Мейфилд понечи да изрази несъгласие с предложението, но Поаро го изпревари.

— Не, не. Нещата съвсем не са така прости. Човекът, който е взел тези планове, ще е предвидил тази възможност и ще е взел мерки чертежите да не бъдат открити у него. Те ще бъдат скрити на неутрално място.

— Нима предлагате да си играем на криеница и да обърнем наопаки цялата къща?

Поаро се усмихна.

— Не, съвсем не е необходимо да действаме толкова грубо. По силите ни е да открием скривалището и да установим самоличността на виновника по пътя на анализа. Така ще бъде по-лесно. Бих желал сутринта да поговоря поотделно с всеки един от хората, които се намират в дома. Струва ми се, че би било неразумно да го правя точно сега.

Лорд Мейфилд кимна с разбиране.

— Прав сте — каза той. — Ако измъкнем хората от леглата им в три часа сутринта, би предизвикало много коментари. Във всеки случай, мосю Поаро, ще трябва да се действа крайно внимателно. Случилото се не бива да излиза наяве.

Поаро махна с ръка.

— Оставете това на Еркюл Поаро. Лъжите, които измислям, винаги са елегантни и убедителни. В такъв случай, ще проведе разследването си утре. Тази нощ обаче бих желал да поговоря с вас двама ви. С вас, сър Джордж, и с вас, лорд Мейфилд.

Поклони се на двамата мъже.

— Искате да кажете, поотделно?

— Да, поотделно.

Лорд Мейфилд леко присви вежди, преди да отговори.

— Разбира се. Ще ви оставя насаме със сър Джордж. Когато ви потриявам, ще ме откриете в кабинета ми. Елате, Карлайл.

Двамата излязоха и затвориха вратата.

Сър Джордж седна и механично извади цигара. Погледна Поаро озадачено.

— Знаете ли — каза бавно, — трудно ми е да разбера молбата ви.

— Обяснението е много просто — отвърна Поаро с усмивка. — Ще бъда кратък. Става дума за мисис Вандърлин.

— Аха. Струва ми се, че започвам да ви разбирам — каза Карингтън. — Значи, мисис Вандърлин.

— Точно така. Виждате ли, възможно е да не се окаже много деликатно да отправя към лорд Мейфилд въпроса, който искам да задам. Защо именно мисис Вандърлин? Защото е известно, че тази дама е съмнително лице. Защо е тук? Според мен, възможни са три обяснения. Едното е, че лорд Мейфилд изпитва *penchant*^[4] към дамата. Това е достатъчно основание да поискам да разговарям с вас насаме, тъй като не бих искал да поставям лорда в неудобно положение. Втора възможност е мисис Вандърлин да е скъпа приятелка на някой друг от гостите на дома.

— Мен можете да ме изключите от числото им — отвърна сър Джордж с усмивка.

— В такъв случай, след като и двете обяснения са неверни, въпросът застава пред нас още по-категорично. *Защо е тук мисис Вандърлин?* Струва ми се, че започвам да долавям контурите на отговора. Имало е някаква *причина*. Присъствието ѝ, тук и сега, съвсем определено е било желано от лорд Мейфилд, който е имал някакво основание. Греша ли?

— Напълно сте прав — кимна сър Джордж в знак на съгласие. — Мейфилд е твърде солиден и опитен човек, за да се поддаде на прелестите ѝ. Поканена е тук по съвсем друга причина. Ще ви разкажа как стоят нещата.

Възпроизведе разговора, който бе имал с лорда на масата. Поаро го изслуша внимателно.

— Много добре. Сега всичко ми е ясно. При все това ми се струва, че дамата успя блестящо да изиграе и двама ви.

Сър Джордж изруга без задръжки.

Поаро го изгледа с весело пламъче в очите, преди да продължи.

— Значи, нямате съмнения, че тази кражба е нейно дело. Сиреч, че тя е отговорна за случилото се независимо дали е играла активна роля в него или не?

Сър Джордж го погледна удивено.

— Разбира се, че нямам! Няма абсолютно никакви съмнения. Та кой друг би имал интерес от открадването на тези чертежи?

— Да... — каза Еркюл Поаро. Отпусна се в креслото и впери поглед в тавана. — Все пак, сър Джордж, преди по-малко от петнадесет минути и двамата се съгласихме, че тези документи съвсем определено са равнозначни на пари. Не непременно в смисъла на

златото, банкнотите и бижутата, но така или иначе имат стойност. Да допуснем, че на някого например не му стигат парите...

— Че на кого му стигат парите днес? — прекъсна го рязко събеседникът му. — Вярвам, че мога да го кажа и за себе си, без това да ме поставя под подозрение.

Усмихна се и Поаро учтиво отвърна на усмивката му.

— *Mais oui*^[5], можете да кажете каквото пожелаете, сър Джордж, защото разполагате с безупречно алиби в тази афера.

— Аз и за себе си мога да кажа, че изпитвам материални затруднения.

Поаро тъжно поклати глава.

— Да, така е. Човек с вашето обществено положение има значителни разходи. Пък и синът ви е във възраст, в която също са му необходими пари.

— И за образованието му трябва пари, и за покриване на дългове — изстена сър Джордж. — А иначе момчето съвсем не е лошо.

Поаро го изслуша със съчувствие. Научи голяма част от проблемите, тревожещи командващия военновъздушните сили. Чу разсъжденията му за липсата на хъс и стръв в младото поколение, за фантастичния начин, по който майките разглеждат синовете си и винаги застават зад тях, за това какво проклетие може да бъде хазартът, когато влезе в кръвта на една жена, за безумието да залагаш с все по-високи ставки, отколкото можеш да си позволиш. Всичко бе изложено в твърде общи линии. Сър Джордж не намекна пряко за жена си или сина си, но вродената му прямота даваше възможност много лесно да се разбере кого точно има предвид.

Внезапно спря:

— Извинете. Може би не трябва да ви отнемам времето за неща, които не са пряко свързани с нашия проблем. Особено в този час на нощта, или по-точно, на сутринта.

Сър Джордж потисна прозявката си.

— Бих предложил, сър Джордж, да си легнете. Благодаря ви за любезното съдействие.

— Прав сте, най-добре ще е да си легна. Смятате ли, че има реална възможност да открием чертежите?

Поаро сви рамене.

— Поне смятам да се опитам да ги намеря. Не виждам причини да не успея.

— Е, аз ще си лягам. Лека нощ.

Излезе от стаята.

Поаро остана в креслото си и продължи замислено да гледа тавана. Извади малък бележник, разтвори го и написа следното:

Мисис Вандърлин?
Лейди Джулия Карингтън?
Мисис Маката?
Реджи Карингтън?
Мистър Карлайл?

Сетне добави следното:

Мисис Вандърлин и мистър Реджи Карингтън?
Мисис Вандърлин и лейди Джулия?
Мисис Вандърлин и мистър Карлайл?

Като свърши, поклати глава неудовлетворено и измърмори нещо под носа си.

— *C'est plus simple que ça*^[6].

Сетне добави няколко къси изречения.

Лорд Мейфилд видял ли е наистина сянка? Ако не, защо е казал, че е видял? Сър Джордж видял ли е нещо? Категорично заяви, че не е видял нищо, СЛЕД като огледах тревата. Забележка: лорд Мейфилд е късоглед, може да чете без очила, но трябва да използва монокъл, за да вижда какво има в стаята. Сър Джордж е далекоглед. Следователно при положение, че са били на отдалечения край на терасата, на неговото зрение може да се разчита повече, отколкото на зрението на лорд Мейфилд. При все

това лорд Мейфилд съвсем определено смята, че е ВИДЯЛ нещо и думите на приятеля му не го карат да се откаже от твърденията си.

Възможно ли е някой да бъде извън всякакво подозрение, като мистър Карлайл например. Лорд Мейфилд прекалено категорично наблегна върху неговата невинност. Прекалено, наистина. Защо. Защото тайно го подозира и се срамува от подозренията си? Или защото подозира друг човек? Човек, който ОПРЕДЕЛЕНО НЕ Е мисис Вандърлин?

Поаро прибра бележника си. Стана и се запъти към кабинета.

[1] Политиката (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Хайде! (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] На разходка (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Слабост, добри чувства (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Разбира се (фр.). — Бел.прев. ↑

[6] Не, нещата са по-прости (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Когато Поаро влезе, лорд Мейфилд бе седнал до писалището. Извърна се, остави писалката си и го огледа въпросително.

— Е, мосю Поаро, успяхте ли да поговорите с Карингтън?

Поаро се усмихна и седна.

— Да, лорд Мейфилд. Той ме осветли по нещо, което ме беше озадачило.

— И какво беше то?

— Причината за присъствието на мисис Вандърлин във вашия дом. Знаете ли, бях допуснал, че е възможно...

Мейфилд бързо установи причината за малко пресиленото смущение на Поаро.

— Решил сте, че изпитвам слабост към тази дама? Ни най-малко. Далеч съм от това. Може да ви се стори забавно, но и Карингтън си помисли същото.

— Да, той ми разказа съдържанието на разговора, който сте провели по въпроса.

Лорд Мейфилд изглеждаше доста сконфузен.

— Малкият ми план не успя. Винаги е досадно, когато трябва да приемеш, че една жена те е надхитрила.

— Тя все още не ви е надхитрила, лорд Мейфилд.

— Смятате, че имаме някакви шансове да победим. Е, радвам се да го чуя от вас. Бих искал да се надявам, че ще излезете прав. Чувствам, че се държах като абсолютен глупак — въздъхна той. — Прекалено голямо самодоволство изпитах от плана си да хвана въпросната дама в капан.

Еркюл Поаро запали една от тънките си цигари.

— А какъв бе точно вашият план, лорд Мейфилд?

— Как да ви кажа... — лорд Мейфилд се поколеба. — Още не го бях изработил в подробности.

— Не го ли обсъдихте с никого?

— Не.

— Дори и с Карлайл?

— И с него не го обсъдих.

Поаро се усмихна.

— Значи, предпочитате да действате като единак, така ли е, лорд Мейфилд?

— Досегашният ми опит ми е показвал, че това е най-добрият начин на действие — отвърна мрачно лордът.

— Прав сте. Мъдро. „Не се доверявай никому.“ И все пак, вие сте споделил намеренията си с Джордж Карингтън.

— Просто защото си дадох сметка, че този мой скъп приятел сериозно се бе загрижил за мен — усмихна се при спомена Лорд Мейфилд.

— Отдавна ли сте приятели?

— Да. Познавам го повече от двадесет години.

— А съпругата му?

— И нея познавам добре, разбира се.

— Моля да извините въпроса ми, но еднакво ли сте близък и с нея?

— Не мога да видя каква е връзката между личните ми взаимоотношения с едни или други хора и нашия проблем, мосю Поаро.

— Струва ми се, лорд Мейфилд, че такава връзка е възможно да съществува. Вие нали се съгласихте с теорията ми, че може да е имало някой в кабинета?

— Да. Всъщност, съгласен съм с вас, че трябва именно така да се е случило.

— Нека не използваме думата „трябва“. Прекалено е ангажираща. В случай, обаче, че теорията ми се окаже вярна, кой според вас е човекът, който се е криел в съседната стая?

— Очевидно, мисис Вандърлин. Веднъж дошла, за да си вземе някаква книга. Могла е да си намери предлог да се върне заради друга книга. Или заради забравена чанта или носна кърпа — жените могат да си намерят безброй предлози. Инструктира камериерката си да се разпищи, за да подмами Карлайл да излезе от стаята. След това се вмъква и после излиза през един от прозорците, което вие вече описяхте.

— Забравяте, че е невъзможно да е била мисис Вандърлин. Карлайл каза, че я е чул как вика камериерката си от горния етаж, когато е разговарял с момичето.

Лорд Мейфилд прехапа устната си.

— Вярно. Бях го забравил. — Пролича, че не му стана приятно.

— Отбелязваме напредък — започна любезно Поаро. — Първото ни обяснение на случилото се бе просто. Отвън идва крадец и сетне забягва с плячката. Твърде удобна версия. Прекалено удобна, както дадох да се разбере преди малко, за да я приемем. Отхвърлихме я. Сетне стигнахме до теорията за чуждия агент, за мисис Вандърлин. Тя също бе логически издържана — до определен момент. Сега обаче ми се струва, че и тази версия е някак си прекалено удобна, прекалено лесна, за да може да бъде приета.

— Да приема ли, че сте готов да оневините мисис Вандърлин?

— Да, тя е била в стаята си. Възможно е кражбата да е извършена от някой неин сътрудник, но не е изключено да е дело на друго лице. Ако е така, ще ни се наложи да потърсим мотивите му.

— Не смятате ли, че отиваме твърде далеч, мосю Поаро?

— Не бих казал. Нека видим какви биха могли да бъдат мотивите му. Вече разгледахме парите като подбуда. Чертежите са могли да бъдат откраднати с единствената цел да бъдат превърнати в пари. Това е най-простият възможен мотив. Но е възможно и да е бил друг.

— Като например?

— Деянието е могло да бъде извършено и с единствената цел да се навреди някому — каза бавно Поаро.

— На кого да се навреди?

— Вероятно на мистър Карлайл. Подозрението ще падне първо върху него. Възможно е обаче работата да е още по-сериозна. Мъжете, които контролират съдбините на една страна, лорд Мейфилд, са особено уязвими към промените на общественото настроение.

— Искате да кажете, че кражбата е целяла да се навреди на мен?

Поаро кимна утвърдително.

— Няма да сгреша, лорд Мейфилд, ако ви напомня, че преди около пет години вие преминахте през сериозни изпитания. Бяхте заподозрян в приятелски чувства към една европейска държава, към която в онзи момент британските избиратели имаха крайно отрицателно отношение.

— Съвършено вярно, мосю Поаро.

— Да бъдеш държавник в наше време е трудна задача. Държавникът трябва да провежда политиката, която смята за изгодна за своята страна, но в същото време не може да не се съобразява с народните настроения. Тези настроения нерядко са сантиментални, глупави и в разрез със здравия разум, но от тук не следва, че могат да бъдат пренебрегвани.

— Чудесно се изразихте! В това именно се състои проклятието на живота на един политик. Няма как да не отчита настроенията в страната, колкото и глупави и опасни да са те.

— Такава е била, струва ми се, и вашата дилема. Тогава имаше слухове, че сте подписал някакво споразумение с въпросната държава. Британия и вестниците ѝ рязко се противопоставиха. За щастие, министър-председателят категорично опроверга слуховете. Вие също отрекохте истинността им, без обаче да преставате да криете посоката на вашите симпатии.

— Всичко това е съвършено вярно, мосю Поаро. Защо е необходимо обаче да се ровим в стари истории?

— Защото смятам, че е напълно възможно някой ваш враг, разочарован от начина, по който сте излязъл невредим от премеждието, да е решил да ви постави пред ново изпитание. Вие бързо си възвърнахте общественото доверие. Споменатото премеждие е в миналото и днес с основание сте една от най-тачените фигури в политическия живот. Всички вече открито говорят, че ще станете министър-председател, след като мистър Хънберли се пенсионира.

— Смятате, че е опит да бъда компрометиран? Глупости!

— *Tout de meme*^[1], лорд Мейфилд, няма да бъде никак хубаво, ако стане известно, че чертежите на най-новия британски бомбардировач са били откраднати от вашия дом през един уикенд, когато ви е гостувала една добре известна чаровна дама. Съвсем дребни намеци във вестниците за някакви ваши предполагаеми връзки с тази дама биха били напълно достатъчни, за да се породят недоверие към вас.

— Никой не би могъл да приеме сериозно такова едно твърдение.

— Драги ми лорд Мейфилд, чудесно знаете, че то ще бъде прието сериозно. Та днес е необходимо толкова малко, за да се разруши общественото доверие в един човек!

— Прав сте — съгласи се лорд Мейфилд и изведнъж му пролича, че е много разтревожен. — Боже мой, как се усложни цялата тази работа! Наистина ли смятате, че... Но това е невъзможно! Невъзможно!

— Познавате ли някой, който да ви мрази?

— Това е нелепо!

— Вярвам, че ще се съгласите, че въпросите ми за личните ви отношения с гостите са съществени.

— Добре, може и да сте прав. Зададохте ми въпрос за Джулия Карингтън. Няма какво особено да кажа. Никога не ми е била много симпатична и ми се струва, че и тя ми отвръща със същото. Тя е една от онези вечно суетящи се, нервни, екстравагантни жени, които са се побъркали на тема карти. Освен това предполагам, че е достатъчно старомодна във възгледите си и ме презира като човек, извоювал общественото си положение само със собствени усилия.

— Прочетох написаното за вас в справочника „Кой кой е“ преди да тръгна насам — каза Поаро. — Бил сте ръководител на известна инженерна фирма, а и самият вие сте първокласен инженер.

— Няма нещо от практическата страна на проблемите, което да ми е неизвестно. Проправих си път от низините — тонът на лорд Мейфилд бе доста мрачен.

— Oh la la! — възкликна Поаро. — Какъв глупак съм! Същински глупак, наистина!

— Не ви разбрах, мосю Поаро — погледна го учудено събеседникът му.

— Вече ми се изясни част от загатката. Нещо, което до преди малко не бях прозрял. Да, всичко си идва на мястото. Пасва с удивителна точност.

Лорд Мейфилд го погледна не без удивление.

Поаро обаче с лека усмивка поклати отрицателно глава.

— Не, не, не сега. Трябва да подреда малко по-добре мислите си. Той стана от креслото си.

— Лека нощ, лорд Мейфилд, струва ми се, че знам къде са тези чертежи.

— Вече знаете? — извика лорд Мейфилд. — Да вървим тогава веднага да ги приберем!

Поаро поклати глава.

— Не, не бива да го правим. Сега припряността би могла да бъде пагубна. Оставете всичко на Еркюл Поаро.

Излезе от стаята, а лорд Мейфилд сърдито сви рамене.

— Този човек се държи като шут — промърмори той под нос. Сетне прибра документите си, загаси лампата и се отправи към стаята си.

[1] Така или иначе (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

— Щом е имало кражба, защо, по дяволите, старият Мейфилд не е извикал полицията? — попита Реджи Карингтън.

Отблъсна леко стола си от масата, на която току-що бе закусил.

Бе слязъл последен за закуска. Домакинът, мисис Маката и сър Джордж бяха закусили преди това. Майка му и мисис Вандърлин бяха предпочели да закусят в стаите си.

Сър Джордж, след като повтори версията, която бе договорил с лорд Мейфилд и Еркюл Поаро, не се освободи от чувството, че не се е справил добре със задачата си.

— Вижда ми се доста странно да се прибегва до услугите на някакъв непознат чужденец — продължи Реджи. — Какво е откраднато, татко?

— Не знам, момчето ми.

Реджи стана от стола си. Тази сутрин изглеждаше по-нервен и възбуден от обичайното.

— Нещо важно ли е? Документи или нещо от този род?

— Вече ти казах, момчето ми. Нямам представа какво точно липсва.

— Доста потайна история, както виждам.

Реджи се затича нагоре по стълбището, спря се по средата на пътя, намръщи се и после продължи. След малко почука на вратата на стаята на майка си. Чу гласа ѝ и влезе.

Лейди Джулия бе седнала в леглото си и изписваше някакви цифри върху гърба на един плик.

— Добро утро, момчето ми — посрещна го тя. — Нещо не е наред ли? — сепна се тя, след като срещна погледа му.

— Нищо особено не се е случило. Ако се изключи, че май снощи в къщата е имало кражба.

— Кражба ли? Какво е откраднато?

— Нямам представа. Цялата история ми се вижда много потайна. На долния етаж се мотае някакъв частен детектив и разпитва всички

поред.

— Колко странно!

— Не е дотам приятно да гостуващ в дом, където се случват такива работи — отвърна бавно Реджи.

— И какво точно се е случило?

— Не знам. Станало е, след като всички сме си легнали. Внимавай, мамо, ще събориш подноса!

Успя да улови подноса на време и го постави на една маса до прозореца.

— Пари ли липсват?

— Казах ти, че не знам.

— Предполагам, че този следовател разпитва всички — каза бавно лейди Джулия.

— Така е.

— Какво ги разпитва? Къде са били нощес и така нататък?

— По всяка вероятност, да. Самият аз няма да мога да му разкажа много. Отидох право в стаята си и веднага заспах.

Лейди Джулия не му отговори.

— Виж, мамо, дали не би могла да ми послужиш с някакви пари? Останал съм без стотинка.

— Нямам — отговори майка му. — Самата аз доста се поувлякох в разходите си. Не знам какво ще каже баща ти, когато разбере.

На вратата се почука и сър Джордж влезе в стаята.

— Ето те и теб, Реджи. Би ли слязъл долу? Мистър Еркюл Поаро би искал да поговори с теб.

Поаро току-що бе приключил разговора си със страховитата мисис Маката.

След няколко кратки въпроса му бе станало ясно, че мисис Маката си бе легнала преди единадесет часа и не бе видяла или чула нищо, което може да му бъде от полза.

Поаро бързо смени темата и изрази възхищението си от лорд Мейфилд. Макар и обикновен гражданин, той си давал сметка, че лорд Мейфилд е наистина велик човек. Разбира се, мисис Маката много по-добре от него го знаела.

— Лорд Мейфилд е наистина умен — бе се съгласила мисис Маката. — При това, сам е постигнал всичко със собствени усилия. Не е наследил общественото си положение от никого. Е, може би

наистина му липсва малко широта на кръгозора, но така е при всички мъже. Липсва им широтата на мислене, която може да даде единствено едно женско въображение. Знайте, мосю Поаро, че до десет години жените ще бъдат истинската сила в управлението на тази страна.

Поаро ѝ отговори, че е напълно уверен.

След това я заговори за мисис Вандърлин. Верни ли били хорските приказки, че с лорд Мейфилд имали много приятелски отношения?

— Ни най-малко. Да ви кажа право, много се изненадах, когато я видях тук. Наистина много се изненадах.

Поаро подтикна мисис Маката да каже мнението си за мисис Вандърлин и успя.

— Тя е една от онези абсолютно безполезни жени, мосю Поаро. Една от онези жени, които те карат да се срамуваш от собствения си пол. Абсолютен паразит.

— Мъжете обаче май я харесват?

— Мъжете ли? — отвърна му презрително мисис Маката. — Мъжете винаги се подлъгват по хубавата външност, мосю Поаро. Вижте и този юноша, младия Реджи Карингтън. Вижте го как поруменява всеки път, когато тя го заговори. Как се ласкае, че му обръща внимание. А и ласкателствата ѝ са доста примитивни. Похвали умението му да играе бридж, което беше далеч от блестящо.

— Той не играе ли добре бридж?

— Снощи направи всички възможни грешки.

— Затова пък лейди Джулия е добра бриджорка, нали?

— Прекалено добра, ако питате мен — бе отвърнала мисис Маката. — За нея бриджът е почти професия. Играе на бридж сутрин, обед и вечер.

— И големи суми ли залага?

— Много по-големи, отколкото аз бих си позволила. Ако питате мен, въобще не трябва да се залагат такива суми.

— Успява ли поне да спечели много пари от играта?

— Разчита, че по този начин ще спечели парите, които са ѝ необходими, за да си погаси дълговете. В последно време обаче не ѝ върви на карти, или поне аз така чувам. Снощи имаше толкова замислен вид, че човек би рекъл, че крои нещо. Да знаете от мен, мосю

Поаро, хазартът е не по-малко опасен порок от пиянството. Ох, ако някой ми възложеше на мен да оправя нравите на тази страна...

След тези думи Поаро се видя принуден да изслуша една доста обстойна лекция как да се оправят и пречистят британските нрави. Най-сетне успя деликатно да приключи разговора, за да пристъпи към разговора с Реджи Карингтън.

Огледа внимателно младия човек, когато той влезе в стаята. Устата му издаваше слаб характер, макар и на нея да бе изписана една по-скоро очарователна усмивка. Брадичката му говореше за нерешителност. Очите му бяха раздалечени, а главата му — продълговата. Реши, че този човешки тип му е добре познат.

— Мистър Реджи Карингтън?

— Да. С какво мога да ви помогна?

— Какво бихте могли да ми разкажете за изминалата нощ?

— Ами... чакайте да видя. Първо играхме бридж. После си легнах.

— В колко часа?

— Непосредствено преди единадесет. Предполагам, че кражбата е била извършена по-късно.

— Да, по-късно. Вие нищо ли не чухте или видяхте?

Реджи със съжаление поклати глава.

— Боя се, че не. Веднага си легнах, а сънят ми е много дълбок.

— Значи от стаята, където сте играли карти, сте отишъл право в спалнята си и сте стоял там до сутринта?

— Точно така.

— Любопитно.

— Кое му е любопитното? — попита раздражено Реджи.

— Не чухте ли някакъв писък?

— Не, не чух.

— Наистина много любопитно.

— Вижте какво, не мога да ви разбера.

— Вие да не би лекичко да недочувате?

— Не, разбира се.

Устните на Поаро леко се раздвижиха. Може би повтаряше думата „любопитно“ за трети път. Заговори с нормален глас.

— Е, добре, мистър Карингтън, благодаря ви. Това е всичко.

Реджи стана от стола си. Позата му издаваше нерешителност.

— Знаете ли, след като споменахте някакъв писък, май ми се счу нещо подобно.

— А, значи все пак сте чул нещо?

— Да, но виждате ли, четях книга. Криминален роман, да бъде по-точен. Всъщност, не съм сигурен дали пък не ми се е сторило.

— Това е едно напълно удовлетворително обяснение — каза Поаро.

Лицето му остана съвсем безстрастно.

Реджи, все още колебаещ се, бавно се отправи към вратата. Там се спря и попита:

— И какво е било откраднато?

— Нещо много ценно, мистър Карингтън. Нямам правото да казвам нищо повече.

— Разбирам — отвърна Реджи с равен глас.

Излезе от стаята.

Поаро поклати удовлетворено глава.

— Да... — промърмори под нос. — Всичко се вписва в картината.

Сетне натисна един звънец и любезно попита дали мисис Вандърлин вече е свободна.

ГЛАВА СЕДМА

Мисис Вандърлин изглеждаше много красива, когато нахлу в стаята. Бе облечена в чудесно скроен спортен костюм с цвят, подчертаващ топлия блясък на косата ѝ. С изящно движение се намести в едно кресло и отправи очарователна усмивка към дребничкия мъж, седнал срещу нея.

За миг през усмивката ѝ проблесна нещо. Може би бе израз на самодоволство, а може би, просто подигравка. Така или иначе, бе проблеснало. Поаро го отбеляза като любопитно.

— Крадци? Тази нощ? Ужас! Не, нищо не съм чула. А полицията? Тя не може ли да направи нещо?

Подигравката отново просветна в погледа ѝ.

„Много добре ми е ясно, че лично ти не се боиш от полицията, уважаема госпожо — помисли си Поаро. — Прекрасно знаеш, че никой няма да я повика.“

И какво следваше от това?

— Вярвам, че ме разбирате, *madame* — рече Поаро с равен глас. — Цялата тази история изисква от всички ни максимална дискретност.

— Естествено, мосю Поаро. Нали Поаро се казвахте? Никога не бих си помислила да кажа даже и думица, на когото и да е. Прекалено много уважавам скъпия ни лорд Мейфилд, за да му причиня дори и най-малката неприятност.

Постави крак върху крак. Носеше копринени чорапи и изящни пантофи от кафява кожа.

Усмихна му се. Усмивката ѝ издаваше чудесно здраве и дълбоко удовлетворение.

— Бихте ли ми казали дали мога да ви помогна с нещо?

— Благодаря ви за готовността, *madame*. Доколкото разбрах, снощи сте играли бридж в дневната?

— Така е.

— Ако съм разбрал добре, след това всички дами са се прибрали в стаите си.

— Да, така е.

— Една от тях обаче се е върнала в стаята, за да си прибере някаква забравена книга. Вие ли бяхте, мисис Вандърлин?

— Да, първа се върнах аз.

— Първа? Какво искате да кажете? — попита остро Поаро.

— Аз се върнах веднага — обясни му мисис Вандърлин. — Сетне позвъних на камериерката си. Доста се забави и ѝ позвъних отново. Излязох в коридора. Чух гласа ѝ и я извиках по име. След като ме среса, я освободих. Стори ми се, че е доста нервна и разтревожена, два пъти щеше да ме оскубе. Тъкмо когато я отпратих, видях, че по стълбището се изкачва лейди Джулия. Тя ми каза, че слязла, за да вземе някаква книга. Любопитно, нали?

На лицето на мисис Вандърлин се изписа котешка усмивка. Еркюл Поаро реши, че мисис Вандърлин не обича лейди Джулия Карингтън.

— Да, *madame*. Кажете ми, чухте ли вашата камериерка да пищи?

— Да, чух някакъв подобен звук.

— Попитахте ли я какво ѝ се е случило?

— Да. Отговори ми, че била видяла някаква фигура в бяло да плава из въздуха. Глупости!

— Как беше облечена снощи лейди Джулия?

— А, вие допускате, че... Да, разбирам ви. Тя наистина бе облечена с бяла вечерна рокля. Да, всъщност, това е обяснението. Нищо чудно в мрака да я е възприела именно така. Тези момичета са толкова суеверни...

— Камериерката ви отдавна ли работи при вас, *madame*?

— А, не — мисис Вандърлин разтвори очи. — От около пет месеца.

— Бих желал да поговоря с нея. Естествено, ако вие не възразявате, *madame*.

Мисис Вандърлин присви вежди.

— Защо не, разбира се — отвърна му доста хладно.

— Нали ме разбирате? Бих желал да я разпитам.

— Да, естествено.

Отново се появи забавно пламъче в очите ѝ.

Поаро стана и се поклони.

— Държа да изкажа голямото си възхищение от вас, *madame*.

— О, мосю Поаро, наистина е много мило от вас! Защо обаче?

— Защото, *madame*, излъчвате сила. Защото сте напълно уверена в себе си.

Мисис Вандърлин се засмя. Смехът ѝ обаче прозвуча неуверено.

— Чудя се дали трябва да приема думите ви като комплимент? — попита го.

— Може би е по-скоро предупреждение — отвърна Поаро. — Не трябва да се отнасяме арогантно към живота.

Този път смехът на мисис Вандърлин издаде увереност. Стана и подаде ръка на Поаро.

— Пожелавам ви пълен успех, драги ми мосю Поаро. Благодаря за милите ви слова.

Излезе, а Поаро си промърмори под нос:

— Пожелаващ ми пълен успех, така ли? Напълно си уверена обаче, че ще се размина с него. Да, прекалено си уверена и точно това ме дразни.

Натисна звънеца и като вложи известна властност в гласа си поиска *mademoiselle* Леони да дойде при него.

Огледа я внимателно, когато влезе и застана стеснително до вратата. Момичето бе облечено в скромна черна рокля, косата му бе разделена на две в проста прическа, а погледът му бе свенливо сведен надолу. Поаро кимна одобрително.

— Заповядайте, *mademoiselle* Леони — покани я той. — Не се бойте.

Девојката се приближи и застана пред него, без да губи стеснителния си вид.

— Знаете ли, че имате много приятна външност — каза Поаро, внезапно сменил тона.

Леони реагира бързо. Стрелна го с края на очите си, преди да отговори.

— *Monsieur* е много любезен.

— Представете си — продължи Поаро, — попитах мистър Карлайл дали сте хубава, а той ми отговори, че не забелязал.

Леони презрително изпъчи брадичка.

— Той е странен.

— Думите ви го описват много точно.

— Не вярвам въобще да е загледал някое момиче в живота си.

— По всяка вероятност сте права. Жалко за него, защото е изгубил много. В този дом обаче се намират и хора, които умеят да ценят хубостта. Не сте ли съгласна?

— Боя се, че не мога да разбера думите на *monsieur*.

— Моля ви, *mademoiselle* Леони, чудесно ме разбирате. Историята ви за призрака наистина е много симпатична. Веднага обаче, след като научих, че сте застанала по средата на стълбището и сте се държала с ръце за главата, ми стана ясно, че не е имало никакъв призрак. Ако едно момиче се уплаши, се хваща за сърцето. Или пък закрива устата си с ръка, за да потисне вика си. Хванало ли се е обаче за главата, нещата са съвсем различни. *Това означава, че някой е разрошил косите му и че то бърза да ги оправи.* Хайде, *mademoiselle*, нека чуем истината. Кое ви накара да извикате на стълбището?

— Но, *monsieur*, та аз вече казах истината. Видях една висока фигура, облечена цялата в бяло...

— Моля ви, *mademoiselle*, имайте добрината да не обиждате моята интелигентност. Обяснението ви може и да е било приемливо за мистър Карлайл, но то не може в никакъв случай да удовлетвори Еркюл Поаро. А истината е, че тогава някой току-що ви е целунал, нали? Смея да изкажа и предположението, че ви, е целунал именно мистър Реджи Карингтън.

Девоичето никак не се смути.

— *Eh bien* — отвърна му. — Какво значение може да има една целувка?

— Никакво, наистина — отвърна галантно Поаро.

— Виждате ли, младият господин ме прегърна през кръста, без да го забележа. Стреснах се, естествено, и заради това извиках. Ако знаех, че е той, нямаше да викам, разбира се.

— Напълно съм съгласен с вас — отвърна Поаро.

— Той обаче беше се прокраднал тихо, като котка. После внезапно се отвори вратата на кабинета и оттам изскочи *monsieur le secretaire*^[1], младият господин бързо се измъкна нагоре и аз останах да стоя на стълбището. Сигурно съм имала глупав вид. Естествено, че трябваше да намеря някакво обяснение за... — Леони внезапно премина на френски. — *Un jeune homme comme ca, tellement comme il faut*^[2].

— И измислихте призрак, така ли?

— Да, *monsieur*, тогава друго не ми дойде на ум. Висока фигура в бяло, плаваща из въздуха. Знам, че звучи смехотворно, но какво друго можех да кажа?

— Нищо. Е, всичко намери своето обяснение. Подозирах, че е така, още от самото начало.

Леони го погледна предизвикателно.

— *Monsieur* е много проникателен и проявява разбиране.

— И тъй като не смятам да ви създавам никакви затруднения във връзка с това, ще ми отвърнете ли и вие с един жест?

— С най-голямо удоволствие, *monsieur*.

— В течение ли сте на заниманията на вашата господарка?

Момичето сви рамене.

— Не особено, *monsieur*. Имам някакви догадки, разбира се.

— И какви са те?

— Не ми убягва факта, че приятелите на *madame* са винаги офицери, летци или моряци. Има и други приятели, чуждестранни господа, които я навестват съвсем дискретно. *Madame* е много красива, макар че според мен едва ли ще я запази още дълго време. Младите мъже я намират за привлекателна. Според мен понякога говорят твърде много пред нея. Разбира се, казвам само моите наблюдения. *Madame* не споделя нищо с мен.

— Трябва ли да разбирам, че *madame* предпочита да не се доверява много на други хора?

— Разбрахте ме правилно, *monsieur*.

— С други думи, не можете да ми помогнете.

— Боя се, че не, *monsieur*.

— Кажете ми, вашата господарка днес в добро настроение ли е?

— Съвсем определено, *monsieur*.

— Сиреч, случило се е нещо, което ѝ е доставило удоволствие?

— Настроението ѝ бе добро още когато пристигна тук.

— Доверявам се на оценката ви, Леони.

— Така е, *monsieur*. Изключено е да греша. Познавам добре *madame*. Тя е в подчертано добро настроение.

— Като човек, който е постигнал победа?

— Думата е съвсем точна, *monsieur*.

— Не ми е съвсем лесно да го преглътна — рече мрачно Поаро.
— Очевидно обаче, то е било неизбежно. Благодаря ви, *mademoiselle*, това е всичко.

Леони го погледна закачливо.

— Благодаря ви, *monsieur*. Искам да уверя *monsieur*, че ако се сблъскам с него по стълбите, няма да пищя.

— Моля ви, дете мое! — отвърна с достойнство Поаро. — Та аз съм възрастен човек! Нима може да се очакват от мен такива лекомислени постъпки?

Леони се засмя и излезе.

Поаро започна да се разхожда из стаята. Лицето му бе умислено и загрижено.

— Сега ми остава лейди Джулия. Да видим какво ще ми каже — поклати глава той.

Лейди Джулия влезе в стаята със самоуверена походка. С изящен жест кимна в знак на благодарност, когато Поаро помести към нея едно кресло. Гласът ѝ издаваше добро възпитание.

— Лорд Мейфилд ми съобщи, че желаете да ми зададете някои въпроси.

— Да, *madame*. Става дума за изминалата нощ.

— За тази нощ, нали?

— Какво се случи, след като свърши играта на бридж?

— Съпругът ми реши, че е вече твърде късно, за да продължаваме. Прибрах се в стаята си.

— А сетне?

— Сетне си легнах.

— Това ли е всичко?

— Да. Боя се, че не мога да ви разкажа нищо интересно. Кога е станала тази... — тя се поколеба — ... тази кражба?

— Много скоро след като сте се прибрала в стаята си.

— Разбирам. И какво точно е било откраднато?

— Няколко документа, *madame*.

— Важни документи ли?

— Много важни.

Лейди Джулия леко се намръщи, преди да продължи.

— Ценни ли са били?

— Да, *madame*, за тях би могло да се получат много пари.

— Разбирам.

Настъпи кратко мълчание.

— А какво ще кажете за книгата си, *madame*? — попита Поаро.

— За книгата ми? — лейди Джулия го погледна учудено.

— Да. Според мисис Вандърлин малко след като вие, трите дами, сте се оттеглили в стаите си, вие сте се върнала долу, за да приберете една книга.

— Ах, да, разбира се. Вярно е.

— Да разбирам ли, че вие не сте си легнала веднага, след като сте се качила горе? Че сте се върнала в дневната?

— Да, така е. Просто бях забравила.

— Докато бяхте в дневната чухте ли някакъв вик?

— Не. Мисля, че не.

— *Madame*, щом сте била в дневната, не може да не сте го чула.

— Нищо не чух — отвърна категорично лейди Джулия и предизвикателно изправи глава.

Поаро присви вежди, но не каза нищо.

Мълчанието започна да става неловко.

— Какво се прави? — попита внезапно лейди Джулия.

— Какво се прави ли? Боя се, че не ви разбирам, *madame*.

— Какво се прави за разкриването на кражбата? Полицията едва ли бездейства.

Поаро поклати глава.

— Полицията не е уведомена за случая. Поех го аз.

Тя го погледна в очите. Чертите на лицето ѝ бяха станали остри и напрегнати. Погледът ѝ се опита да пробие бронята на неговата безстрастност.

Накрая сведе очи, признала поражението си.

— Не можете ли все пак да ми кажете какво се прави?

— *Madame*, мога да ви уверя единствено в това, че ще надникна под всеки камък.

— За да заловите крадеца или за да върнете документите?

— Най-важното нещо е връщането на документите, *madame*.

Видът ѝ се измени. Сякаш изведнъж я бяха обзели скука и равнодушие към случилото се.

— Да — рече с равен глас. — Предполагам, че сте прав.

Отново настъпи мълчание.

— Имате ли други въпроси, мосю Поаро?

— Не, *madame*. Няма да ви задържам повече.

— Благодаря ви.

Поаро отиде да отвори вратата. Лейди Джулия излезе през нея, без да го поглежда.

Той се върна при камината и внимателно започна да подрежда фигурките над нея. Все още се занимаваше с това, когато през прозореца влезе лорд Мейфилд.

— Е? — попита лордът.

— Според мен, всичко премина много добре. Фактите започнаха да се подреждат по начина, който очаквах.

— Виждам, че сте доволен — каза лордът и го погледна.

— Не, не съм доволен. Но съм удовлетворен.

— Наистина, мосю Поаро, не мога да ви разбера...

— Не съм такъв шарлатанин, за какъвто ме мислите.

— Никога не съм казал, че...

— Не го казахте, но го мислите. Няма значение. Не се чувствам обиден. А и на мен понякога ми се налага да възприема една или друга поза.

Лорд Мейфилд го погледна недоверчиво. Еркюл Поаро бе човек, когото не можеше да разбере. Щеше му се да го презира, но нещо го предупреди, че този дребен човек съвсем не беше за подценяване. Чарлз Маклафлин винаги бе съумявал да оцени таланта, когато го забележи.

— Е, ние сме в ръцете ви — каза той. — Какво ще ме посъветвате да направя сега?

— Можете ли да се отървете от гостите си?

— Мисля, че би могло да се уреди. Ще кажа, че във връзка със случилото се ми се налага да замина за Лондон и те вероятно ще пожелаят да си тръгнат.

— Чудесно. Опитайте се да го направите.

Лорд Мейфилд все още се колебаеше.

— Смятате ли, че...

— Напълно съм уверен, че това е най-разумното.

Лорд Мейфилд сви рамене.

— Щом казвате...
Излезе от стаята.

[1] Господин секретарят (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Такъв млад порядъчен господин (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ОСМА

След обяда гостите си тръгнаха. Мисис Вандърлин и мисис Маката отпътуваха с влак. Семейство Карингтън имаше кола. Поаро, застанал в хола, наблюдаваше как мисис Вандърлин любезно се прощава с домакина.

— Толкова много съжалявам, че ви се стовариха на главата тези неприятности. Надявам се, че всичко ще се уреди. От мен никой няма да чуе и думичка.

Ръкува се с него и се запъти към ролс-ройса, който щеше да я отведе до гарата. Мисис Маката вече се бе разположила в него. Тя се бе сбогувала бързо и немногословно.

Леони, която тъкмо се канеше да седне до шофьора, внезапно се върна тичешком към къщата и влезе.

— Куфарчето на *madame* го няма в колата — възкликна тя.

Настъпи кратка суетня. Най-сетне лорд Мейфилд откри куфарчето, останало в сянката на един стар дъбов сандък. Леони с радостен възглас взе малкото елегантно куфарче от зелена кожа и побягна с него.

Мисис Вандърлин се подаде от колата.

— Лорд Мейфилд! Лорд Мейфилд! — повика тя домакина и му подаде писмо. — Бихте ли имал добрината да го изпратите по пощата? Сигурна съм, че ще забравя да го пусна днес, ако остане у мен. Винаги забравям писмата си. Понякога остават в чантата ми дни наред.

Сър Джордж Карингтън си играеше с джобния часовник и през цялото време отваряше и затваряше капака. Бе вманиачен на тема точност.

— Ще закъснеят — мърмореше той. — Ще закъснеят. Ако не побързат, ще изтърват влака...

— Престани да мърмориш. Джордж — обади се раздражено жена му. — И така да стане, те ще го изтърват, не ние.

Той я погледна с укор.

Ролс-ройсът потегли.

До входната врата се придвижи морисът на семейство Карингтън, шофиран от Реджи.

— Готов съм, татко — каза момъкът.

Прислугата започна да носи багажа на семейство Карингтън. Реджи остана да надзирава подреждането му в багажника.

Поаро излезе навън, наблюдавайки изпращането.

Внезапно усети, че някой го улавя за ръката. Чу задъхания нервен шепот на лейди Джулия.

— Мосю Поаро, трябва да поговорим. Веднага.

Той се подчини на молбата ѝ и я последва. Тя го отведе в една малка съседна стаичка и затвори вратата. Доближи се до него.

— Вярно ли е това, което казахте? Че лорд Мейфилд се интересува преди всичко да открие документите?

Поаро я погледна с любопитство.

— Вярно е, *madame*.

— В такъв случай, ако тези документи ви бъдат предадени, бихте ли поел ангажимента да бъдат върнати на лорд Мейфилд, без да се задават въпроси?

— Не съм сигурен дали ви разбирам.

— Разбирате ме. Трябва да ме разбирате! Предлагам да се върнат документите, ако името на... името на крадеца остане в тайна.

— И кога ще бъде извършено това, *madame*? — попита Поаро.

— Не по-късно от дванадесет часа.

— В състояние ли сте да го обещаете?

— Да.

Поаро не каза нищо. Лейди Джулия продължи нервно.

— Ще гарантирате ли, че на случката няма да се даде никаква гласност?

Едва тогава Поаро ѝ отговори. С много сериозен глас.

— Да, *madame*, гарантирам ви.

— В такъв случай всичко ще се уреди.

Тя бързо излезе от стаята и Поаро след малко чу как колата потегля.

Прекося хола и отиде до кабинета. Там бе лорд Мейфилд. Вдигна поглед от писалището си и видя влизащия Поаро.

— Е? — попита.

Поаро разтвори ръце.

— Случаят е приключен, лорд Мейфилд.

— Какво?

Поаро възпроизведе буквално разговора си с лейди Джулия.

Лорд Мейфилд го погледна удивено.

— Какво обаче означава това? Нищо не разбирам.

— Нима не ви е ясно? Лейди Джулия знае кой е откраднал чертежите.

— Да не би да искате да кажете, че ги е взела тя?

— Съвсем не. Лейди Джулия може и да е увлечена по хазарта, но не е крадла. Щом обаче предлага да върне чертежите, значи те са били взети от съпруга ѝ или от сина ѝ. Сър Джордж Карингтън отпада от подозрение, тъй като е бил на терасата заедно с вас. Остава синът. Струва ми се, че мога да възстановя случилото се през изминалата нощ с доста голяма точност. Лейди Джулия снощи е отишла в стаята на сина си и е установила, че там го няма. Потърсила го е на долния етаж, но не го е открила и там. Сутринта е научила за кражбата, но също така е чула сина си да казва, че отишъл направо в стаята си и не излизал оттам. Знаела е, че лъже. Знаела е и още нещо за сина си, че има слаб характер и е вечно закъсал за пари. Видяла е как се е поддал на чара на мисис Вандърлин. Цялата работа ѝ станала ясна. Мисис Вандърлин явно била успяла да убеди нейния Реджи да открадне чертежите. Решава обаче да не бездейства. Ще натисне Реджи, ще го принуди да ѝ даде чертежите и ще ги върне.

— Не е възможно! — извика лорд Мейфилд.

— Така е, невъзможно е, но лейди Джулия не го знае. Не ѝ е известно онова, което е известно на мен, Еркюл Поаро. А аз знам, че през изминалата нощ младият Реджи Карингтън не се е занимавал с кражбата на чертежи, а е флиртувал с камериерката на мисис Вандърлин.

— Всичко е толкова объркано!

— Прав сте.

— И случаят не е приключен, нали?

— Приключен е. *Аз, Еркюл Поаро, знам истината.* Не ми ли вярвате? Вие не ми повярвахте вчера, когато ви казах, че знам къде се намират чертежите. Аз обаче наистина знаех. Бяха съвсем наблизко.

— Къде?

— Бяха във вашия джоб, милорд.

Настъпи мълчание.

— Давате ли си сметка какво говорите, мосю Поаро?

— Напълно. Знам, че разговарям с един много умен човек. От самото начало ме смути това, че вие, който очевидно страдате от късогледство, заявихте съвсем категорично, че сте видял някаква фигура да се измъква от прозореца. Искяхте едно решение, едно удобно за вас решение, да бъде прието и от останалите. С каква цел? Един по един елиминирах всички заподозрени. Мисис Вандърлин е била на горния етаж. Сър Джордж е бил заедно с вас на терасата. Реджи Карингтън е бил в компанията на френската камериерка на стълбището. Мисис Маката невинно е спяла в своята стая — тя е точно до стаята на икономката, и мисис Маката хърка. Лейди Джулия е убедена, че синът ѝ е виновен. Сиреч, остават две възможности. Едната е Карлайл да не е оставил чертежите върху писалището, а да ги е пхнал в джоба си, което е нелогично — сам казахте, че той е могъл без затруднения да ги копира. Другата възможност е тези чертежи да са били върху писалището, когато вие сте отишли до него, и след това да са се оказали в джоба ви. В такъв случай всичко става ясно, включително и настойчивите ви твърдения, че Карлайл не може да е виновен. Едно нещо обаче ме озадачи. Мотивите ви. От самото начало бях убеден, че сте порядъчен и изцяло изграден човек. Това пролича и в опасението ви, да не би да бъде заподозрян някой невинен. Бе също така очебийно, че кражбата на чертежите можеше да се отрази неблагоприятно на вашата кариера. Къде беше в такъв случай смисълът на тази напълно нелепа кражба? Успях обаче да намеря отговор на този въпрос. Спомних си за кризата във вашата кариера преди няколко години. В частност, и за уверенията на министър-председателя, че не сте водил никакви преговори с въпросната държава. Нека предположим, че последното не е било съвсем точно, че е останало някакво вещественно доказателство, може би някакво писмо, от което да проличи, че вие действително сте сторили онова, което сте отрекли. Такова едно опровержение безспорно ще да е било в интерес на държавната политика тогава, но е доста съмнително дали би се възприело така от обикновените граждани. Би могло в момента, когато бъдете извикан да оглавите върховната власт, някаква глупава сянка от миналото да провали всичко.

Предполагам, че писмото е останало в ръцете на едно чуждо правителство и то е предложило да ви го върне в замяна на чертежите на бомбардировача. Някои хора на ваше място щяха да откажат. Вие обаче не сте отказали. Съгласили сте се. Мисис Вандърлин е агентът на въпросното правителство. Дошла е тук да уреди сделката. Вие се издадохте, когато признахте, че нямате никакъв конкретен план за разобличаването ѝ. По този начин обяснението за присъствието ѝ тук бе крайно неубедително. Вие сам сте организирали кражбата. Престорихте се, че сте видели някакъв крадец да се измъква от стаята, очевидно за да не паднат никакви подозрения върху Карлайл. Дори и да не бе излизал от стаята, писалището е толкова близо до прозореца, че един крадец е могъл с лекота да грабне чертежите, докато Карлайл търси нещо в касата, с гръб към него. Отишъл сте до писалището, взел сте чертежите и сте ги задържал в себе си до момента, когато по предварителна договореност с мисис Вандърлин сте ги пхнал в куфарчето ѝ. В замяна пък тя ви върна фаталното писмо, замаскирано уж като нейно писмо, което ви помоли да изпратите по пощата — приключи Поаро.

— Казаното от вас е самата истина, мосю Поаро — призна лорд Мейфилд. — Предполагам, че ме смятате за завършен подлец.

Поаро нетърпеливо махна с ръка.

— Не, не, лорд Мейфилд. Струва ми се, вече ви казах, че според мен сте един умен човек. Докато снощи разговаряхме тук, внезапно ми хрумна нещо. Вие сте първокласен инженер. Предполагам, че е достатъчно да се направят няколко съвсем дребни хитроумни промени в чертежите на този бомбардировач, за да бъде сетне много трудно да се разбере защо машината съвсем не се представя, както трябва. Въпросното чуждо правителство ще реши, че по начало е била неудачно замислена... И струва ми се, ще бъде разочаровано...

Отново настъпи мълчание. Лорд Мейфилд го наруши.

— Наистина сте много проникателен, мосю Поаро. Ще ви помоля да повярвате в едно нещо. Убеден съм, че съм най-подходящият човек, който да поеме кормилото на държавното управление на Великобритания в трудните времена, които ни очакват. Ако не вярвах искрено, че страната ми се нуждае от мен, никога не бих постъпил така. Нямаше да се спасявам чрез подобна хитрост, при която и вълкът да е сит, и агнето цяло.

— Милорд — отвърна Поаро, — ако не умеехте да постъпвате така, че и вълкът да е сит, и агнето цяло, нямаше да сте политик.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.